

[Henry Christensen.]

var en anden end den, vi f. eks. hidtil har villet være med til. Det var det, Grønlandsministeren havde sagt forinden. Jeg går ud fra, at der ikke mere er grundlag for denne holdning, og er i hvert fald tilfreds, hvis jeg kan konstatere dette.

Dernæst vil jeg gerne vende mig med en enkelt bemærkning til hr. Ømann og til økonomi- og budgetministeren — kunne man ikke tænke på at få rationaliseret disse ministertitler ved lejlighed, budget- og økonomiministeren hedder det endda — og sige, at jeg forstår, at hr. Ømann og budget- og økonomiministeren har svaret udtømmende på mit spørgsmål om, hvilke indrømmelser og aftaler der er blevet givet SF i forbindelse med nattens endelige beslutning. Jeg forstår, at der blev givet præcis og alene og udtømmende intet andet end det, der står i betænkningen. Jeg synes, det er rart at få slået fast over for befolkningen, at det altså ikke var indrømmelser til SF i spørgsmålet om dyrtidsregulering eller sociale kompensationer eller alle de andre ting, der nu flyver rygter om; det må jeg gå ud fra, for ellers havde man sagt det.

Men det, som fremgår af betænkningen, er altså, at det provenu, afgiften indbringer, nu kan anvendes på den og den måde, og det er naturligvis en indrømmelse, for forstod jeg økonomiministeren rigtigt i hans udtalelser, inden vi var nået så langt, så drejede det sig dengang om en del, endda om en mindre del, der alene kunne anvendes. Jeg erkender altså, at dér er et område, SF har fået indflydelse på, men til gengæld har det også sin begrænsning til dette område alene. Jeg går ud fra, at det er rigtigt opfattet.

Hvad angår samarbejdsforholdene, forstår jeg, at hr. Orla Møller ikke har noget at fortryde i henseende til fortiden; det er nu ellers noget, man måske godt en gang imellem bør kunne gøre og vise ydmyghed over for, men en fin. Det, jeg gerne ville sige, er, at når statsministeren og regeringen appellerer til hele folketinget om et bredere samarbejde, så må det naturligvis gøre indtryk, at regeringen, som det fremgår af oplysninger i pressen m. fl. steder, forinden den orienterer det øvrige folketing, mener at måtte give en forhåndsorientering til et

af partierne her i det høje ting ud over regeringspartiet selv. Det forlyder endog, at statsministeren inden tirsdag formiddag skulle have haft telefonisk forhandling med eller orientering til hr. Morten Lange; det ved jeg ikke noget om, men det forlyder i hvert tilfælde ganske klart, at man havde inviteret SFs repræsentanter til et orienterende møde tirsdag formiddag, hvor man holdt det øvrige folketing uden viden omkring disse ting indtil engang tirsdag eftermiddag. Det kan godt ske, statsministeren mener, det er totalt ligegyldige ting i forhold til os andre. Jeg tror, han ved nøjere eftertanke må erkende, at det måske er en af de ting, der nok kan gøre et vist indtryk. Det kan være, statsministeren ikke mener det, og så kan det være, mine henstillinger ikke virker; det er der ikke noget at gøre ved, men så vil der naturligvis kunne blive draget konsekvenser også heraf.

Må jeg i øvrigt sige til økonomiministeren i den økonomiske diskussion, at det, som vi i mit parti foreløbig finder mest betænkeligt også på grundlag af tidligere tiders erfaringer med henblik på den socialdemokratiske holdning, er socialdemokratiets, må jeg sige, mindre fornemmelse af, at det er vældig vigtigt at interessere sig for omkostningsniveauet her i landet; dertil kommer vores frygt for, at socialdemokratiet også skal vise sig for lidt modstandsdygtigt i den meget afgørende ting, vi står over for: om vi ved den tilstrækkelige begrænsning i væksten af det offentlige forbrug, måske også det private forbrug, kan sikre det private erhvervsliv de fornødne kapitalmæssige og arbejdskraftmæssige ressourcer. Her ligger nok de to problemer, som jeg synes socialdemokratiet går lidt for letsindigt hen over, og det betyder igen, at man er betænkelig, når socialdemokratiet og regeringen klart afviser enhver interesse for indkomstopolitik.

Statsministeren spurgte, hvilken mening vi havde om disse ting. Tiden er vel ikke inde til en tilstrækkelig omfattende præcisering, men naturligvis vil jeg henvise til en række af de ingredienser, der lå i det oplæg, som den forrige regering var med til at præstere over for arbejdsmarkedet. Statsministeren kan med rette sige til mig, at det kom man jo ikke så langt med dengang, men jeg tror, at man vender tilbage til